

Regidores i regidors
Amics i amigues

Un any més el nostre municipi celebra com cal la nostra diada nacional, perquè Caldes és part del país i el Consistori se sent majoritàriament compromès amb el record del seu passat, amb la construcció del seu present, amb la millora del seu futur i amb l'anhel majoritari de més llibertat i de més benestar.

El dia en que rememorem el nostre passat i reivindiquem horitzons de futur, cadascú des de les seves pròpies conviccions, també és una bona ocasió per fer una reflexió sobre l'estat del país. Doncs bé; el país passa per moments difícils, des de molts punts de vista. I és davant de les dificultats quan col·lectivament millor hem de respondre. No és arronsant-nos que ens en sortirem. És traient el millor de nosaltres, com a persones però també com a país –com tantes vegades hem fet en el passat, com ho varem fer el 12 de setembre de 1714 o durant la renaixença- que podrem tornar a mirar el futur amb confiança. El país trontolla però som prou forts, encara, com per mantenir l'esperança en un futur econòmic, social i nacional millor.

Moments difícils des d'un punt de vista econòmic. Quan ja portem tres anys de crisi, quan moltes famílies i empreses han hagut de notar i de patir el seus efectes nefastos, queda clar que aquesta situació no és passatgera i que caldran més esforços i sacrificis per iniciar amb empenta el camí de la recuperació. La crisi és un repte per al manteniment dels nivells de benestar assolits els darrers anys. I és un repte també per a la cohesió social. No podem fer cas de les proclames més incendiàries, que descarreguen la culpa de tot en determinats col·lectius. Portem molts anys aglutinat la societat; no fem cas als qui, per interès personal, la voldrien desmembrada.

Moments difícils, també, des del punt de vista nacional. Tot l'episodi de l'estatut, amb el punt culminant de la sentència del tribunal constitucional, ens ha ensenyat amb meridiana claredat els límits de l'espanya d'avui, d'una espanya autonòmica que ja ha fet tot el trajecte que podia fer, que no vol anar més enllà ni ajustar-se millor a les diferències nacional existents al sí de l'estat. Aquesta és una opció legítima, i a més majoritària en el conjunt espanyol, però

cal preguntar-se si és la que ens convé com a poble. L'evident modernització d'Espanya els darrers trenta anys no ha permès una millora del tracte vers Catalunya ni un reconeixement ple de l'especificitat del nostre país; malgrat la també evident aportació de Catalunya a aquesta modernització, ens trobem avui amb una Espanya altiva, amb una actitud superba i cada cop més agressiva que posa, en la sentència d'uns jutges però també massa sovint a peu de carrer i als mitjans de comunicació, la unitat nacional per sobre de la democràcia. La constitució serveix per tapar els forats per on el nostre país podria respirar millor..

La resposta catalana a aquestes actituds ha estat ben clara, per majoritària i per contundent: som una nació, nosaltres decidim. Ara cal passar de la proclama a l'acció. Cal renovar l'esforç col·lectiu per trobar aquell punt d'encontre que ens permeti anar més enllà el màxim de junts possible. No tots, perquè això és impossible, però sí molts. De manera democràtica i civilitzada. Com sempre fem.

Tots els pobles tenim dret a poder treure el millor de nosaltres. I és per això que cal preguntar-se: perquè aquest país, que és emprenedor i industriós, que no va mancat de talent –però tampoc sobrat- ha d'anar sempre esbufegant i traient la llengua, perdent competitivitat, riquesa relativa i inversions? Perquè hem de permetre, en nom d'una tramposa solidaritat, l'enorme llosa del drenatge fiscal, que vol dir menys estat del benestar, menys escoles, menys hospitals, menys infraestructures? Ni tan sols en el cas que sentim poca adhesió emocional al nostre país, és racional sacrificar tot això. Ni per nosaltres ni per a les properes generacions. L'estat del qual formem part és el 42è en el rànquing de competitivitat mundial, entre Puerto Rico i les Barbados. Em sembla que tenim el dret i l'obligació a aspirar a quelcom millor.

Tots els pobles tenim també dret a viure la nostra identitat amb normalitat. I aquí cal preguntar-se: perquè hem d'esmerçar tants esforços dia rere dia en demanar allò que persones d'altres cultures i altres llengües, que solen tenir al darrera un estat propi, viuen i practiquen amb tanta normalitat? Perquè acceptar per exemple que sistemàticament, des de dins i fora de casa nostra,

es tingui tant d'interès en fer del català una llengua problemàtica i polèmica? El català és la llengua de molts de nosaltres, volem que sigui acceptada i adoptada per als qui vénen a aquesta terra de pas i d'acollida a provar sort i volem que sigui la nostra llengua comuna. Si no pot ser-ho en aquest racó de món, que és on va néixer, on voleu que ho sigui? A quin poble defensa la "defensora del pueblo" quan qüestiona tot això a cop de recurs?

El dia d'avui també és oportú per tenir un record per als milers i milers de persones que, tant ahir com avui, tant des de l'anonimat com estirant el país amb el propi exemple, n'han defensat la seva realitat històrica i social, la seva identitat col·lectiva i la seva dignitat, i han lluitat perquè els seus fills puguin ser més lliures que ells. Mentre aquesta actitud subsisteixi al moll de l'os del país, podrem seguir aspirant a tot. I repeteixo: no hem de renunciar a res que no sigui possible. Els pobles resignats ho acaben perdent tot; es comença per la cartera, després bé la identitat, i s'acaba per l'autoestima. Aquest no és ni serà el nostre camí.

Ja per acabar, us vull agrair la vostra presència avui aquí, en aquest acte d'homenatge i de celebració del nostre país, i també molt especialment la participació de les entitats en aquesta celebració; sense vosaltres això només seria un acte institucional; amb vosaltres és un acte cívic i patriòtic.

Moltes gràcies. Visca Catalunya lliure!